

LINNEA AXELSSON

Saivo

EPOS

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Sin dárbbus i leat geahči ge
Deras behov har ingen gräns
Paulus Utsi

Några dagar i juni, Silbadalen 1987

Missionshuset:

Nina

Miliana, Ninas mor

Isak, Ninas far

Katarina, Ninas syster

Inger Anna, Ninas syster

Johannes, Ninas morfar

Sunna, Ninas avlidna mormor

Det vita huset:

Rosa

Simon, Rosas far

Gusttu, Rosas bror

Linda, Rosas mor

Henrik, Rosas farbror

I

I

Ett gammalt missionshus
(Nina)

Nu går solen över
träden och ställer sig
mot mitt fönster

-

Jag tänker på Rosa
möter himlen

-

Stjärnbilderna stampar
fast i sina spiltor

medan solens dotter
leder sin flock likt en töm
av spunna senor efter sig

Jag känner kvällens
maning att sakta in lite
kanske lossa på
viljans knut

-

Du förstår inte
säger jag
mitt sinne är
som Rosas

jag behöver
inte sova

-

Rosas tankar är långa
och hennes röst
är ett lugn jag bär

Jag har mist Rosas
vänskap
vi som skulle
ignorera vårt öde:

Historien svensken
lämnat i dalen

-

På sluttningen trycker
missionshusets tak

där mamma
vill ha sitt hem

II

Två släkter. En älvadal
(*Nina*)

En renpest tog hjorden
på Silba backar
det var Rosas släkt
som följde de djuren

-

Årstider kom och
gick över jorden

Folk jagade och odlade
började ta svenskjobb

-

Månen

speglades
vit i älven

lyftes av händer
som drack dess strålar

-

Fiskarnas ögon
en flyktig påminnelse
där livet djupnar

och skiftningarna
i köttet gav kniven
dess allvar

-

Dammar och kraftverk
vred älven omkring sig
bland upprivna skogar
och resta kyrktorn

Sen tvingade svensken
hit mina släktingar:

med hotelser lagar
och språk

-

Tur att de hjordar
som betat här nästan
är borta nu

Ni lappar får samsas
eller så blir ni svenskar

-

En giftorm las ner

då min släkt kom
flyttande med sina renar
En orm utan ände
som kunde krama lusten
ur vem som helst

-

Men inte Rosa

Fast älven är iskall
simmade hon
vid min sida

-

Så lätta är människor
försvinner som eldflagor

Nu har Rosa glömt mig
och mormor Sunna är
upplöst med molnen

Låt mig bekänna
att jag saknar Rosa
därför talar jag

Låt mig också säga
att mormor är död nu
därför minns jag

-

Minnenas närhet
ger inget motstånd
som kroppen
och rösten gör

-

Hur ska morfar orka

sen huset blev ensligt

I dag har jag haft min
sista dag på skolbiblioteket

Snart får de väl dit nån
annan som praoelev
nån ny som ska
lära sig arbeta

-

Det sista jag gjorde
innan jag for var att stryka
alla låntagarnas skulder

-

Jag gick ensam längs älven
mot bussen för skolbarnen

Låt tankarna söka
sina vägar bland de
tysta träden

höga i
sommarens luft
där spindlarna lämnat
sina silkesstigar

-

Likt spåren
jag samlar

-

Alla tider som
driver iväg från mig
och tar med sig
de liv och band

där mormor funnits

Om hon kunnat resa sig
ur kistan och gå därifrån
skulle hon ha gjort det

när morfar Johannes
jojkade på hennes
begravning

-

Jojk var synd
så enkelt var det

-

Det spelade ingen roll
vad den nya prästen sa

En gång hjälpte en
av de gamla prästerna
dem att skriva till kungs

för att söka ett
egnahemslån

-

Till sist ville de
inte det ändå

-

Då hade de säkert
fått sluta med
renskötseln

ta ett svenskt
efternamn

Nej inte där

Mormor är inte
historien som hon
fört vidare

Kunskapen
inte den:

-

Hur hon lärde
mig tyda en sjö

och nonchalansen
hos bolag och
myndigheter

Skratt hördes bakom
mig och två flickor
cyklade mot bussen

-

Det var Emma
och Eleonor Vinka

De skulle säkert
till utebassängen
vid skolan

-

För de hade baddräkter
shorts på sig

-

Handdukar på
pakethållarna

Gräset andades
det reste sig i solen

I skogsbrynet växte
steg luften
flyttade på molnen

-

Ute på landsvägen
passerade bussen
det vita huset

Rosas stora och
tysta vita hus

-

Hon vill inte längre
att jag hälsar på där